СКУЛПТУРЕ ОЛГЕ ЈАНЧИЋ

Облик као циљ, облици као контрасти — постају главна преокупација младе вајарке Олге Јанчић, без обзира на тему и предмет. Свакако и њен основни мотив је људско тело. Али оно је транспоновано, подвргнуто визијама једног субјективног гледања које само симболично задржава везу са стварношћу.

Олга Јанчић интерпретује форме на свој начин. Оне су увек пуне, робусне и импетуозне, па није чудо што би их известан оквир природе или уобичајена мера ствари могли само спутавати. Она тражи нове облике који претстављају много више њен круг идеја него синтезу уобичајених и видљивих појава. Отуда неодољива потреба да се раскрсти са реалношћу која је у противуречности са овим личним полетом. Код ње постоји жеља да се ове снажне масе противставе једна другој као енергични контрасти. У томе случају њена скулптура привлачи и својим распоредом, и композиционим односима, који несумњиво доприносе динамици ових рудиментарних облика (композиција број 6, Слом, Љубав облика).

Али има скулптура у којима су форме сведене на прилично неодређене, аморфне масе. У њима око узалуд тражи извесне акценте, извесне диференције које су неопходне; у некима форма делује уједначено са понављањем (Ритам). И упрошћавање има граница иза којих долази безначајно и незанимљиво. Важно је у томе сачувати праву меру.

Свакако у скулптури Олге Јанчић налази се један дискретни хуманизам: општечовечанске теме, падови, кризе, али наговештени више насловом него ликовном интерпретацијом. По разноврсности мотива види се да је тај њен свет веома сложен, али можда не налази увек адекватан израз у њеној скулптури која каткада заостаје иза динамике идеја. У току свога досадашњег рада она је остварила сопствен уметнички израз који не потсећа ни на њеног мајстора Тому Росандића, ни на њене вршњаке. То је већ значајан резултат за једног младог уметника који излаже тек од пре неколико година.

П. В.

Политика 23. III.